

Všech vě - ků mo - cný krá - li, nej - vy - šší
Tě vě - rní sr - dcem chvá - lí, v nichž by - dle -
Pa - ne náš, Ač v ne - bi do - mov máš, s O - tcem svým
ní své máš.
na pra - vi - ci vši po - cty po - ží - váš, a - však v sr -
dcích vě - ři - cích du - cho - vně pře - bý - váš.

2. Ty mnohé dary dáváš svým věrným k spasení, / jim v srdcích zákon skládáš pravého umění: / to znovuzrození, / jež z Tebe, živé skály, do duší pramení, / by ze snu smrti vstaly, jak nová stvoření.
3. Nad každým pokušením vítězství získají, / kdo mají ke spasení svou živou naději. / Sám Pán je Duchem svým / vždy libě obcerstvuje a v boji zemdleným / chléb z nebe poskytuje, by slávy došli s ním.
4. Ó, Pane, jenž jsi skála a základ spasení / a studně církve stálá, z níž pokoj pramení, / ó, dej, ať základ ten, / ve víře v duši čisté, i v slavný soudu den / před trůnem tvým, ó, Kriste, je při nás nalezen.
5. Ať každý věrně vládne v svém díle svěřeném, / a ze tvých slov ať žádné nám není břemenem; / ať rádi pro Tebe / vše, co nás Tebe dále, zavrhnem od sebe / a v klín tvůj, věčný Králi, ať spějeme do nebe!